

5. kapitola

„Maminko, maminko, já jsem tak šťastná!“ zašeptala dívka a zabořila tvář do klína sešlé, ztahané ženy, která seděla zády k pronikavému dotěrnému světlu v jediném křesle, jež jejich zašlý obývací pokoj obsahoval. „Já jsem tak šťastná!“ zopakovala. „A ty určitě taky!“

Paní Vaneová sebou trhla a položila hubené, jako bismutem³⁴ nabílené ruce dceři na hlavu. „Šťastná!“ zopakovala. „Já jsem šťastná, Sibyl, jen když tě vidím hrát. Nesmíš myslet na nic jiného než na divadlo. Pan Isaacs je k nám velmi laskav a dlužíme mu peníze.“

Dívka vzhledla a našpulila rty. „Peníze, maminko?“ vykřikla. „Co je mi po penězích? Láska je víc než peníze.“

„Pan Isaacs nám vyplatil zálohu padesát liber, abychom splatily dluhy a mohly Jamesovi pořídit pořádné oblečení. Na to nesmíš zapomínat, Sibyl. Padesát liber je vysoká suma. Pan Isaacs je velmi pozorný.“

„Není to žádný gentleman, máti, a mně se vůbec nelíbí, jak se mnou mluví,“ opáčila dívka, vstala a přešla k oknu.

„Nevím, jak bychom se bez něj protloukly,“ posteskla si žena rozmrzele.

Sibyl Vaneová pohodila hlavou a zasmála se. „Už ho nepotřebujeme, máti. Náš život teď řídí Krásný princ.“ Nato se odmlčela. Krev se v ní vařila a barvila jí tváře dorůžova. Okvětí plátky jejích rtů od sebe oddělil zrychlený dech.

Chvěly se. Zmocnil se jí jakýsi jižní vítr vášně a načechral jemné záhyby jejich šatů. „Miluji ho,“ prohlásila prostě.

„Pošetilé dítě! Pošetilé dítě!“ opakovala naprázdno matka. Mávání pokřivených prstů s falešnými šperky dodalo jejím slovům na grotesknosti.

Dívka se znovu zasmála. V hlase jí zaznívala radost kanárka v kleci. Její oči tu melodii zachytily a oslnivě ji odrazily a pak se na okamžik zavřely, jako by chtěly schovat své tajemství. Když se otevřely, na okamžik je zastřel mlžný opar snu.

Z ošoupaného křesla k ní sevřenými rty promlouvala moudrost, poukazovala na prozíravost a citovala z knihy zbabělosti, jejíž autor se schovává za selský rozum. Neposlouchala. Ve svém vězení vášně byla svobodná. Byl s ní její princ, Krásný princ. Pobídla svou paměť, aby jí ho připomněla. Poslala svou duši, aby po něm pátrala, a ona jí ho oživila. Jeho polibek ji zase pátil na rtech. Její oční víčka zahříval jeho dech.

Pak moudrost změnila postup a promlouvala o pozorování a objevování. Ten mladík by mohl být bohatý. Pokud ano, je třeba pomýšlet na manželství. O lasturu jejího ucha se rozbíjely vlny světácké prohnanosti. Jen těsně uhýbala úskočným šípům. Viděla, jak se tenké rty pohybují, a usmála se.

Náhle pocítila potřebu promluvit. Mnohomluvné ticho ji tížilo. „Máti, máti,“ zvolala, „proč mě tolik miluje? Proč miluji já jeho, to vím. Miluji ho, protože je přesně takový, jaká by měla být sama láska. Ale co na mně vidí on? Nejsem jej hodna. A přece – sama netuším proč – i když si proti němu připadám tak podřadně, necítím se ponížena. Cítím jen hrdost, ohromnou hrdost. Maminko, milovala jsi mého otce tak, jako já miluji Krásného prince?“

Žena pod vrstvou hrubého pudru zbledla a její suché rty se zachvěly bolestnou křečí. Sibyl přispěchala k ní, ob-

jala ji kolem krku a políbila ji. „Odpusť, maminko. Já vím, že tě bolí mluvit o otci. Ale to jen proto, že jsi ho tolik milovala. Netvař se tak smutně. Já jsem dnes stejně šťastná, jako jsi byla před dvaceti lety ty. Ach, kéž jsem šťastná navždy!“

„Mé dítě, na lásku vůbec nemysli, jsi na ni příliš mladá. A navíc, co o tom mladíkovi víš? Vždyť ani nevíš, jak se jmenuje. Celé se to vůbec nehodí, ještě teď když James odjíždí do Austrálie a já musím myslet na tolik věcí, inu, zkrátka bys měla být ohleduplnější. Ale jak už jsem říkala, jestli je bohatý...“

„Ach! Máti, máti, dovol mi být šťastná!“

Paní Vaneová na ni pohlédla a s falešným teatrálním gestem, jaká se hercům přecho často stávají druhou přirozeností, ji sevřela v náručí. V tu chvíli se otevřely dveře a vešel mladík s neučesanými hnědými vlasy. Byl podsaditý a ruce i nohy měl velké a poněkud neohrabané. Nebyl tak ušlechtilého vzezření jako jeho sestra a člověk by jen těžko odhadoval, jak blízký je mezi nimi vztah. Paní Vaneová na něj upřela oči a její úsměv se rozzářil. V duchu syna povýšila na publikum. Byla přesvědčená, že ten výjev je zajímavý.

„Pár polibků by sis mohla nechat i pro mě, Sibyl,“ ohradil se mladík dobrosrdečně.

„Vždyť ty to přece nemáš rád, Jime,“ zvolala. „Jsi ubručený starý medvěd.“ Nato se rozběhla a objala ho.

James Vane se sestře něžně podíval do tváře. „Pojď se mnou ven na procházku, Sibyl. Myslím, že tenhle mizerný Londýn už neuvídím. Rozhodně nechci.“

„Synku, takové ošklivé věci neříkej,“ zamumlala paní Vaneová, vzala nevkusný divadelní kostým a jala se ho záplatovat. Byla trochu zklamaná, že se k nim syn nepřipojil. Zvýšilo by to dramatickou barvitost situace.

„Proč ne, matko? Myslím to vážně.“

„Trápíš mě, chlapče. Věřím, že se z Austrálie vrátíš zaopatřený. Pokud vím, v koloniích není žádná společnost –

tedy nic, co bych já nazývala společností –, takže až si vyděláš jmění, musíš se vrátit a vydobýt si postavení v Londýně.“

„Společnost!“ zamumlal mladík. „O té nechci ani slyšet. Rád bych vydělal peníze, abyste se Sibyl nemusely hrát divadlo. Nenávidím to.“

„No tak, Jime!“ zasmála se Sibyl. „To od tebe vůbec není hezké! Ale vážně se se mnou půjdeš projít? To bude hezké! Bála jsem se, že se budeš chtít rozloučit spíš s přáteli – s Tomem Hardym, co ti dal tu odpornou dýmku, nebo s Nedom Langtonem, který si z tebe dělá legraci, že ji kouříš. Je od tebe moc hezké, že mi věnuješ poslední odpoledne. Kam půjdeme? Co takhle vyrazit do parku!“

„Na to nejsem oblečený;“ odvětil zamračeně. „Do parku chodí jen upravení lidé.“

„Nesmysl, Jime;“ zašeptala a pohládila rukáv jeho kabátu.

Na okamžik zaváhal. „Dobrá tedy;“ svolil konečně, „ale neloudej se s oblékáním.“ Vytančila ze dveří. Bylo slyšet, jak se její zpěv vzdaluje po schodech nahoru. Její drobné nožky jim cupitaly nad hlavami.

Dvakrát či třikrát přešel místnost tam a zpátky. Pak se obrátil k nehybné postavě v křesle. „Máti, mám nachystané věci?“ zeptal se.

„Ano, máš, Jamesi;“ odpověděla a nespouštěla přitom oči z práce. Posledních několik měsíců se cítila poněkud nesvá, když se ocitla se svým neotesaným a přísným synem sama. Její utajovanou povrchní povahu vždycky potrápilo, když se střetli pohledem. Dřív přemýšlela, jestli něco tuší. Nikdy nic neřekl, a ona to ticho přestala snášet. Začala si stěžovat. Ženy se brání útokem a útočí nečekanými a podivnými kapitulacemi. „Doufám, že budeš se životem na moři spokojen, Jamesi;“ řekla. „Pořád myslí na to, že to byla tvá vlastní volba. Mohl jsi nastoupit v advokátní kanceláři. Advokáti jsou velmi ctihodná třída a často tu sedávají u stolů těch nejlepších rodin.“

„Nenávidím kanceláře, nesnáším úředníky,“ odsekl. „Ale máš venkoncem pravdu. Svůj život jsem si zvolil sám. Chci ti jenom říct, abys dávala pozor na Sibyl. Nedopusť, aby se jí něco přihodilo. Máti, musíš na ni dohlédnout.“

„Vedeš divné řeči, Jamesi. Jistěže na ni dám pozor.“

„Slyšel jsem, že do divadla každý večer přichází nějaký muž a po představení za ní chodívá do zákulisí. Je to pravda? Co si o tom myslíš?“

„Mluvíš o věcech, kterým nerozumíš, Jamesi. Ve své profesi jsme zvyklé na množství potěšující pozornosti. Já sama jsem svého času dostávala náruče květin. To bylo, když se ještě herectví těšilo opravdovému pochopení. A pokud jde o Sibyl, zatím nevím, jestli je její náklonnost vážná, nebo nikoli. Ale není pochyb, že zmíněný mladík je dokonalý gentleman. Ke mně se vždy chová nesmírně zdvořile. Navíc je podle zevnějšku bohatý a květiny, které posílá, jsou krásné.“

„Ale jak se jmenuje, nevíš,“ odsekl syn.

„Ne,“ připustila matka s mírným výrazem v obličeji. „Své pravé jméno nám ještě neprozradil. Podle mě je to od něj docela romantické. Je zřejmě aristokrat.“

James Vane se kousl do rtu. „Dávej na Sibyl pozor, máti,“ zvolal. „Hlídej ji.“

„Synáčku, znepokojuješ mě. Sibyl má neustále mou zvláštní péči. Jistě, pokud je ten gentleman zámožný, není důvod, proč by s ním neměla vstoupit ve svazek. Jsem přesvědčena, že je šlechtic. Musím říct, že vše na jeho zevnějšku tomu napovídá. Pro Sibyl by to mohl být skvělý nápadník. Tvořili by spolu nádherný pár. Je opravdu mimořádný fešák. Všichni si toho všimají.“

Mladík si pro sebe něco zamumlal a hrubými prsty zabubnoval na okenní tabulku. Zrovna se obrátil a chtěl něco říct, když vtom se otevřely dveře a dovnitř vběhla Sibyl.

„Vy se oba tváříte hrozně vážně!“ vypískla. „Co se děje?“

„Ale nic,“ odpověděl on. „Člověk asi musí být občas vážný. Sbohem, máti. Večeřet budu o páté. Všechno kromě košil mám sbaleno, takže si nemusíš dělat starosti.“

„Sbohem, synáčku,“ řekla a s nucenou vznešeností se uklonila.

K smrti ji urazil tón, jakým s ní mluvil, a v jeho pohledu bylo cosi, co jí nahánělo strach.

„Polib mě, maminko,“ ozvala se dívka. Její rty jako kvítek se dotkly povadlé tváře a rozehrály jinovatku na ní.

„Mé dítě! Holčičko moje!“ zabědovala paní Vaneová a vzhledla ke stropu, jako by hledala jakési domnělé malby.

„Pojď, Sibyl,“ pobídl ji bratr netrpělivě. Nenáviděl matčinu afektovanost.

Vyšli ven do mihotavého slunečního svitu a větru a vydali se ponorou Euston Road. Kolemjdoucí s údivem pohlíželi na mrzutého podsaditého mladíka, který v nevzhledném, špatně padnoucím oblečení kráčel vedle takové elegantní, upravené dívky. Byl jako prostý zahradník, co nese v ruce růži.

Jim se tu a tam zamračil, když zachytil něčí pátravý pohled. Neměl rád, když na něj někdo civí, kterážto vlastnost génie postihuje k stáru a obyčejné lidi provází celý život. Sibyl si však nebyla pranic vědoma toho, jak působí. Její láska se chvěla ve smíchu na jejích rtech. Myslela na Krásného prince, a aby na něj mohla myslet ještě víc, vůbec o něm nemluvila a místo toho vykládala o lodi, kterou Jim popluje, o zlatě, které určitě objeví, o skvostné dívce z bohaté rodiny, jejíž život zachrání před zlovolnými barbarskými bandity v australské buši. Protože on určitě nezůstane námořníkem nebo superintendentem, nebo čím vlastně bude. Kdepak! Námořnický život je otřesný. Jen si představte tísnit se na šeredné lodi, do které se neustále pokoušejí dostat divoké klenuté vlny, a prudký vítr jí láme stěžně a hlasitě rve plachty na dlouhé cáry. V Melbourne loď opustí, zdvořile se roz-

loučí s kapitánem a konečně vyrazí na naleziště zlata. Neuplyne ani týden, a on narazí na velký nugget ryzího zlata, největší nugget, jaký kdy kdo našel, a doveze ho na pobřeží v dostavníku strážném šesti policisty na koních. Třikrát na ně zaútočí bandité, ale oni je pozabíjejí. Anebo ne. Neodjede na žádná naleziště. Jsou to příšerná místa, kde se muži opíjejí a střílejí po sobě v nálevnách a klejí. Bude z něj spořádaný farmář, bude chovat ovce a jednou večer cestou domů uvidí lupiče na černém koni, jak unáší překrásnou dívku z bohaté rodiny, pustí se za nimi a zachrání ji. Ona se do něj pochopitelně zamiluje a on se zamiluje do ní a vezmou se a on se vrátí domů a budou spolu žít v obrovském domě v Londýně. Ano, čekají ho báječné věci. Ale musí se chovat slušně a nesmí se rozčilovat a pošetile rozhazovat peníze. Ona je sice jen o rok starší než on, ale o životě toho ví daleko víc. Určitě jí také musí s každou poštou poslat dopis a každý večer se před spaním pomodlit. Bůh je dobrý, dá na něj pozor. Ona se za něj taky bude modlit a on se za několik let vrátí bohatý a šťastný.

Bratr ji rozmrzele poslouchal, ale neřekl nic. Rmoutilo ho, že odjíždí z domova.

Za jeho pochmurnou a mrzutou náladu však mohlo ještě něco. Přestože neměl v tomto směru příliš mnoho zkušeností, silně vnímal nebezpečí, které Sibyl hrozilo. Ten mladý dandy, který jí nadbíhal, pro ni nemohl znamenat nic dobrého. Byl gentleman, a on ho za to nenáviděl, nenáviděl ho jakýmsi zvláštním pudem, který sám nedokázal vysvětlit, a o to víc mu podléhal. Zároveň si byl vědom matčiny povrchnosti a marnivosti a viděl v její povaze nekonečné nebezpečí pro Sibylino štěstí. Děti své rodiče zpočátku milují, později je soudí a někdy jim i odpustí.

Jeho matka! Chtěl se jí na něco zeptat, na něco, nad čím už několik měsíců mlčky dumal. Jedna nahodilá věta, kterou zaslechl v divadle, šepem vyslovený úsměšek, který

se mu donesl k uším, když jednoho večera čekal u vchodu pro herce, utrhla lavinu hrozivých myšlenek. Pamatoval si ji jako švihnutí bičíkem přes obličej. Svrátil čelo, až se mu doprostřed zarazil klín v podobě hluboké vrásky, a s bolestným cuknutím se kousl do spodního rtu.

„Jime, ty mě vůbec neposloucháš,“ okřikla ho Sibyl, „a já ti přitom plánuju takovou báječnou budoucnost. Řekni přece něco.“

„Co mám říct?“

„Třeba že budeš hodný a nezapomeneš na nás,“ odpověděla a usmála se na něj.

Pokrčil rameny. „To spíš zapomeneš ty na mě než já na tebe, Sibyl.“

Začervenala se. „Jak to myslíš, Jime?“ podivila se.

„Máš prý novou známost. Kdo to je? Proč jsi mi o něm neřekla? Nic dobrého tě s ním nečeká.“

„Přestaň, Jime!“ vykřikla. „Nic proti němu neříkej. Já ho miluji.“

„Vždyť ani nevíš, jak se jmenuje,“ na to bratr. „Kdo to je? Mám právo to vědět.“

„Říkám mu Krásný princ. Hezké jméno, vid? Jen si ho dobře pamatuj, ty hlupáčku. Kdybys ho viděl, řekl by sis, že je to ten nejúžasnější člověk na světě. Jednou tě s ním seznámím – až se vrátíš z Austrálie. Bude se ti moc líbit. Všichni ho mají rádi a já... ho miluji. Kéž bys mohl dnes večer přijít do divadla. Bude tam a já budu hrát Julii. Dám do toho všechno! Jen si to představ, Jime, hrát Julii zamilovaná! A on bude sedět v publiku. Budu hrát pro jeho potěchu. Bojím se, že zbytek souboru vyděsím, nebo možná okouzlim. Být zamilovaná znamená překonat sama sebe. Ten ohyzda pan Isaacs bude na své nanicovaté kumpány v baru hulákat, že jsem geniální. Ctí mě jako svaté přikázání, dnes večer mě bude ohlašovat jako zjevení. Cítím to. A to všechno pro něj, jen pro něj, pro Krásného prince, mého úžasné-

ho milence, mého nádherného bůžka. Když se dveřmi plíží chudoba, oknem dovnitř vlétne láska. Naše přísloví by bylo potřeba přepsat. Byla vymyšlena v zimě, a teď je léto. Pro mě jaro, řekla bych, hotový tanec květů na modrém nebi.“

„Je to gentleman,“ pronesl mladík mrzutě.

„Princ!“ zvolala zpěvavě. „Co bys chtěl víc?“

„Chce z tebe mít svou otrokyni.“

„Chvěju se při pomyslení, že bych byla volná.“

„Chci, aby ses před ním měla na pozoru.“

„Vidět jej znamená jej zbožňovat. Znat' jej znamená mu věřit.“

„Sibyl, ty jsi do něj blázen.“

Zasmála se a vzala ho za paži. „Můj milý Jime, mluvíš, jako by ti bylo sto let. Jednou se sám zamiluješ. Pak poznáš, jaké to je. Netvař se tak popuzeně. Mělo by tě těšit pomyslení, že sice odjíždíš, ale zanecháváš mě tu šťastnější, než jsem kdy byla. Oba máme těžký život, moc těžký a tvrdý. Ale odtěď to bude jiné. Ty popluješ do nového světa a já jsem nový svět našla tady. Tady jsou dvě židle. Pojď, posadíme se a budeme se dívat, jak kolem chodí elegantní lidé.“

Usadili se v davu přihlížejících. Záhony tulipánů na druhé straně cesty plály jako pulsující ohnivé kruhy. V těžkém vzduchu se vznášel rozechvělý oblak bílého prachu – vypadal jako z rozemletého kořene kosatce. Pestrobarevné slunečníky tančily a houपालy se jako obrovští motýli.

Donutila bratra mluvit o sobě, o svých nadějích a vyhlídkách. Mluvil zvolna a s námahou. Vyměňovali si slova jako hráči přihrávky. Sibyl si připadala utiskovaná. Nedokázala předat svou radost. Nevymohla si nic víc, než že se ta zachmuřená ústa pohnula náznakem úsměvu. Po chvíli zmlkla. Znenadání zahlédla zlaté vlasy a rozesmáté rty a kolem nich projel ve fiakru Dorian Gray a s ním dvě dámy.

Vyskočila na nohy. „Tamhle je!“ zvolala.

„Kdo?“ otázal se Jim Vane.

„Krásný princ,“ odpověděla a dívala se za kočárem.

Jim vstal a hrubě ji uchopil za ruku. „Ukaž mi ho. Který to je? Ukaž mi na něj. Chci ho vidět!“ vykřikl, ale v tu chvíli jim výhled zaclonilo čtyřspřeží vévody z Berwicku, a než je minul, fiakr z parku zmizel.

„Už je pryč,“ zamumlala Sibyl smutně. „Škoda že jsi ho neviděl.“

„To je opravdu škoda, protože Bůh je mi svědkem, že jestli ti někdy něco provede, tak ho zabiju.“

Zděšeně se na něj podívala. Znovu jí to zopakoval. Ta slova prořízla vzduch jako dýka. Lidé okolo se po nich začali dívat. Jakási dáma stojící poblíž se zachichotala.

„Pojď pryč, Jime. Pojď pryč,“ pošeptala mu. Zarputile jí následoval davem. Těšilo ho, že to řekl.

Když došli k soše Achilla³⁵, otočila se. V očích se jí zračila lítost, tu však vzápětí vystřídal smích na rtech. Sestra na něj zavrtěla hlavou. „Jsi blázen, Jime. Úplný blázen. A taky mrzout, to ti povím. Jak můžeš říkat tak hrozné věci? Vždyť nevíš, o čem mluvíš. Jen žálíš a nemáš v sobě kouska citu. Kéž by ses zamiloval. Láska probouzí v lidech dobro. To, co jsi řekl, bylo hanebné.“

„Je mi šestnáct,“ odpověděl, „a vím, o čem mluvím. Matka ti nijak neprospěje. Nechápe, jak se o tebe má postarat. Teď mě mrzí, že do té Austrálie vůbec pojedou. Mám sto chutí se na to vykašlat. Udělal bych to, kdybych neměl všechno podepsané.“

„Nemluv tak vážně, Jime. Jsi jako hrdina z nějakého přihlouplého melodramatu, v jakých matka tak ráda hrávala. Nechci se s tebou přít. Viděla jsem ho a stačí mi to k naprostému štěstí. Nehádejme se. Já vím, že bys nikdy neublížil nikomu, koho miluji, že je to tak?“

„Dokud ho miluješ, tak asi ne,“ zněla nevrlá odpověď.

„Budu ho milovat navždy!“ vykřikla.

„A on tebe?“

„On mě též!“

„To bych mu radil.“

Odtáhla se od něj. Pak se zasmála a zavěsila se do něj. Byl ještě chlapec.

U Mramorového oblouku mávli na omnibus. Vystoupili nedaleko svého omšelého domu na Euston Road. Bylo po páté a Sibyl si před představením potřebovala na hodinku dvě lehnout. Jim na tom trval. Tvrdil, že se s ní raději rozloučí, dokud u toho není matka. Ta by určitě ztropila scénu a on scény všeho druhu nesnášel.

Rozžehnali se v Sibylině pokoji. Chlapec měl v srdci žárlivost, a také urputnou, vražednou nenávist k cizinci, který mezi ně podle jeho názoru vstoupil. Přesto když ho objímala kolem krku a prsty se mu probírala ve vlasech, zjhl a políbil ji s nelíčenou náklonností. Když scházel po schodech, v očích měl slzy.

Matka na něj čekala dole. Když vešel, zehrala na jeho nedochvilnost. Nic jí na to neřekl, jen se posadil ke skrovnému jídlu. Kolem stolu bzučely mouchy a lezly po flekatém ubrusu. Přes rachot omnibusů a klapot povozů slyšel drmolivý hlas, který do poslední chvíle požíral minuty, které mu ještě zbývaly.

Po chvíli prudce odstrčil talíř a složil hlavu do dlaní. Cítil, že má právo to vědět. Jestli se věci mají tak, jak se domnívá, měl se to dozvědět už dávno. Matka ho sledovala celá zcepenělá strachy. Slova jí mechanicky splyvala ze rtů. Roztřepený krajkový kapesníček se jí v prstech třásl. Když hodiny odbily šestou, vstal a došel ke dveřím. Pak se obrátil a podíval se na ni. Jejich pohledy se střetly. V očích jí viděl úpěnlivou prosbu o slitování. To ho rozzuřilo.

„Máti, chci se tě na něco zeptat,“ prohlásil. Její oči bloudily nazdařbůh po místnosti. Neodpověděla. „Řekni mi pravdu. Mám právo to vědět. Byla jsi provdaná za mého otce?“

Zhluboka vzdechla. Byl to úlevný vzdech. Ten strašný okamžik, ta hrozná chvíle, jíž se týdny a měsíce ve dne v noci bála, konečně přišla, a ona přesto necítila strach. V určitém ohledu byla vlastně zklamaná. Vulgární přímot té otázky si žádala přímou odpověď. Nevyplýnula přirozeně ze situace. Bylo to neomalené. Připomnělo jí to nepovedenou zkoušku.

„Ne,“ odpověděla a sama se přitom podivila surové prostotě života.

„V tom případě byl můj otec ničema!“ zvolal chlapec se zaťatými pěstmi.

Zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že není k mání. Moc jsme se milovali. Kdyby byl naživu, postaral by se o nás. Neobracej se proti němu, synáčku. Byl to tvůj otec a gentleman. Měl známosti na vysokých místech.“

Ze rtů mu vyšla kletba. „Nejde mi o mě,“ odsekl, „ale ať Sibyl... Ten, co je do ní zamilovaný, nebo to aspoň tvrdí, je přece gentleman, ne? A taky má známosti na vysokých místech.“

Ženu nakrátko zaplavil odporný pocit ponížení. Svěsila hlavu. Rozzechvělýma rukama si otřela oči. „Sibyl má matku,“ zamumlala. „Já ji neměla.“

To chlapce zasáhlo. Došel k ní, sehnul se a políbil ji. „Promiň, jestli jsem tě zarmoutil, když jsem se zeptal na otce,“ řekl, „ale nemohl jsem si pomoci. A teď už musím jít. Sbohem. Nezapomeň, že teď se budeš muset starat jen o jedno dítě, a věř mi, že jestli ten člověk Sibyl ublíží, zjistím si, kdo to je, najdu si ho a zabiju ho jako psa. Přisahám.“

Pošetilost přehnané pohrůžky, vášnivé gesto, jímž ji doprovodil, rozčilená melodramatická slova, to vše způsobilo, že najednou vnímala život jasněji. Tahle atmosféra jí byla známá. Dýchala volněji a poprvé po mnoha měsících svého syna doopravdy obdivovala. Bývala by ráda pokračovala ve stejném rozpoložení, ale on ji přerušil. Bylo tře-

ba snést dolů kufry a najít šál. Sluha pobíhal tam a zpátky. Smlouvalo se s drožkářem. Okamžik se rozplynul ve všedních detailech. Když odjíždějícímu synovi z okna mávala roztřepeným krajkovým kapesníčkem, bylo to opět s pocitem zklamání. Věděla, že promarnila velkou příležitost. Konejšila se tím, že vykládala Sibyl, jak bezútěšný teď bude její život, když se bude starat jen o jedno dítě. Pamatovala si tu větu. Potěšila ji. O výhrůžce neřekla nic. Byla vyjádřena barvitě a dramaticky. Věděla, že se jí všichni jednou zasmějí.